

SPANNEND AVONTURENVERHAAL MET DOVE JONGEN IN DE HOOFDROL

PRIJS: 15,95 EUR
 VERSCHIJNT: maart 2008
 ISBN: 978 90 448 0862 9
 TITEL: De stille dief
 AUTEUR: Rian Visser
 ILLUSTRATOR: Frédéric Westerveel
 10+ / NUR 283
 Geb. 144 pagina's
 FORMAAT: 145 x 210 mm

Twee jongens gaan op zoek naar de ware toedracht achter raadselachtige verdwijningen op de camping waar ze met hun grootouders verblijven. Een spannend en avontuurlijk verhaal met als bijzonder aspect dat een van de jongens doof is. Het lukt de auteur uitstekend om iemand met een handicap in de hoofdrol te plaatsen zonder een stereotype neer te zetten.

Lars en Wouter zijn tweelingbroers, met als bijnaamen Stille en Spoetnik. Lars, die twee minuten eerder werd geboren, is op kleuterleeftijd doof geworden. Hij praat niet zo makkelijk en daarom denken mensen vaak dat Wouter de oudste is. De broers brengen hun zomervakantie door op het in verval geraakte vakantiepark De Deining. Ze logeren daar in het huisje van hun grootouders, omdat hun ouders het in de stad te druk hebben. Wanneer Lars zich zorgen begint te maken over de vermeende vergeetachtigheid van zijn oma en rare verdwijningen en gebeurtenissen, voelt hij zich verantwoordelijk om op onderzoek uit te gaan. Hij krijgt daarbij weinig hulp van zijn tweelingbroer, die liever met zijn meisje op het strand zit. Lars besluit het avontuur alleen aan te gaan en komt terecht in een thrillerachtig avontuur, waarin vliegers een belangrijke rol spelen.

LEZERS OVER DIT BOEK:

'Ik vond het boek heel leuk en veel dingen in het boek kloppen ook. Wanneer komt het vervolg?' – (Niels, 10 jaar en slechthorend)

'Ik vond het een leuk boek omdat het spannend is. Het is heel goed gedaan met de gebarentaal en doofheid.'
 (Louis, 10 jaar en tweelingbroer van Niels)

EEN VOORPROEFJE UIT *DE STILLE DIEF*

De man grijnst en schudt onze handen. 'Ik heet Joop.' 'Wouter,' zegt Spoetnik.

Ik knik. Meestal vertelt mijn broer ook hoe ik heet. 'Kun jij niet praten?' De man knipoogt naar mij. Hij denkt natuurlijk dat ik verlegen ben. Spoetnik zal hem wel uitleggen dat ik Lars heet, doof ben, best kan praten, maar het niet zo graag doe. Maar mijn broer zegt niets.

'Ik ben doof,' mompel ik en voel me een debiel. Waarom helpt mijn broer me niet?

'O, wat erg! Heb je dat al lang?'

'Toen hij een kleuter was heeft hij klei in zijn oren gestopt,' zegt Spoetnik.

Ik grinnik. Het leuke van mijn broer is dat hij zomaar tegen vreemden grapjes durft te maken.

Joop weet duidelijk niet wat hij ervan moet denken. 'Mijn broer is Europees kampioen liplezen,' verzint Spoetnik. 'U kunt gewoon tegen hem praten. Hij kan in vijf talen liplezen en werkt nu aan zijn Chinees.'

Joop kijkt naar mij. 'Ik heet Joop!' schreeuwt hij, terwijl hij zijn mond beweegt als een naar adem happen-de vis en een vinger in zijn borst prikt. Zijn stem is citroengeel. Op het eerste gezicht vrolijk, maar eigenlijk nogal zuur.

Ik verwacht dat Spoetnik hem zal uitleggen dat schreeuwen geen zin heeft. Dat ik dat toch niet kan horen en dat hij het mij alleen maar moeilijker maakt om te kunnen liplezen. Maar Spoetnik zegt niets.

'Ik heet Lars,' antwoord ik. Zo was het wel weer genoeg.

